

9 dage i Bagaciu

Siden jeg første gang besøgte Bagaciu som turist i 2005 har den stået for mig som noget særligt. Det har mindet mig om min barndoms sommerferier hos min morfar, som boede i en landsby hvor alle kendte alle og kom hinanden ved. Det var i 1950'erne hvor de fleste endnu ikke havde TV – og om aftenen gik man ud på gaden og sad talte sammen på de bænke der var stillet op udenfor de fleste huse.

I Bagaciu har tiden stået lidt stille efter kommunismens fald; men jeg kan mærke der er begyndt at ske en udvikling siden jeg var der sidst i foråret 2011. Der er kommet asfalt på gaderne. Flere af husene er sat i stand, da der er en del der noget af året arbejder i udlandet – flere har fået bil, og man er begyndt at gøre mere ud af omgivelserne omkring husene. Nu mangler der bare at man begynder at hjælpe de ældre og de syge.

I Rumænien er det således stadigvæk sådan at hvis man skal kunne leve af en pension eller socialhjælp skal man helst være rask og ikke have medicinudgifter samt have en god nyttehøve.

Det var en hel anden måde at komme på besøg på end jeg har prøvet tidligere. Før drejede det sig om plejehjemmet. Nu er det de enkelte ældre og handicappede der har brug for hjælp det drejer sig om. Ingen tvivl om at vi er meget velkomne i landsbyen. Selv borgmesteren som vi havde møde med virkede glad for vores hjælp. Selvom vi nogle gange kom mange – op til 5 – 6 stykker ind i deres små stuer, hvilket nok i Danmark ville have virket lidt overvældende, blev vi overalt modtaget med glæde og man begyndte straks at finde siddepladser til alle. Mange steder blev vi budt på hjemmebag og sodavand og kaffe.

Selvom det regnede og var koldt det meste af tiden var denne tur den der har givet mig flest gode oplevelser. Her lidt af højdepunkterne:

I genbrugsbutikken fik en lille pige en bamse, der var på størrelse med hende selv. Hendes øjne strålede – jeg er sikker på at hun vil huske det altid.

To ældre herrer med kasket så på briller. Vi havde et stykke papir med noget skrift på som de så på; men det var den ene ikke tilfreds med det – han gik hjem og kom lige efter retur med bibelen, som åbenbart var det han var vant til at læse i.

Det var også en fornøjelse at se Paulina og Moise efter at vi havde lagt gulvbelægning på i deres køkken/soveværelse, som før blot var et hullet cementgulv.

Det gav glæde og håb hos Rusalim og han fantastiske kone Vilma når sygeplejerskerne og fysioterapeuten kom og trænede med ham.

Ligeledes var det en fornøjelse at se de der deltog i den daglige gymnastik, der blev arrangeret på plejehjemmet. Alle gik til den og virkede begejstrede og glade. Håber at det er noget de fortsætter med efter at vi er rejst.

I det hele taget synes jeg vi gør en forskel. Laila er enestående til at tale med dem, og det bedste var næsten at være med i runden hvor der udddeles penge til hjælp de næste 5 måneder. Man fornemmede glæden og taknemmeligheden. Turen har været en stor oplevelse.

Holger Nielsen, April 2014.